

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 106/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 27 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 67/2018 z 27. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. apríla 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Cdo 67/2018 z 27. januára 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiadajú priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že žalobou doručenou Okresnému súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) 31. januára 2014 sa sťažovatelia (žalobcovia) proti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) domáhali náhrady škody v sume 22 558,38 eur s príslušenstvom, ktorá im mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím Správy katastra [REDACTED] (ďalej len „správa katastra“) č. V 5156/2008

z 19. januára 2009 o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti – pozemku nachádzajúcom sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pozemok“) do katastra nehnuteľností. Sťažovatelia v žalobe tvrdili, že 22. októbra 2008 uzavreli s [REDAKOVANÉ] (predávajúcou), zastúpenou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sprostredkovateľka“), kúpnu zmluvu na pozemok, za ktorý sprostredkovateľke ešte pred rozhodnutím správy katastra o povolení vkladu zaplatili celkovo 631 150 Sk (20 950,34 eur). Rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu bolo neskôr na základe protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Martin č. PD 53/11-7 zo 7. októbra 2011 správou katastra zrušené pre rozpor „s viacerými ustanoveniami katastrálneho zákona, ako aj správneho predpisu“. Uvedený protest prokurátora inicioval sudca okresného súdu rozhodujúci o žalobe [REDAKOVANÉ] zo 7. októbra 2010, ktorou sa proti sťažovateľom ako žalovaným domáhala určenia vlastníckeho práva k pozemku tvrdiac, že sprostredkovateľku na uzavretie kúpnej zmluvy so sťažovateľmi nespĺnomocnila a že kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 239/2010 z 8. marca 2012, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 23. októbra 2012, žalobe [REDAKOVANÉ] vyhovel, pretože v konaní po vykonaní znaleckého dokazovania vyšlo najavo, že plné moci, ktoré boli priložené ku kúpnej zmluve, sú falšované. Proti rozhodnutiu správy katastra o povolení vkladu nebolo možné podať riadny opravný prostriedok. Na sprostredkovateľku bol 27. júla 2010 vyhlásený konkurz, do ktorého sťažovatelia svoju pohľadávku neprihlásili. Žalovaná pri predbežnom prerokovaní žiadosti sťažovateľov o náhradu škody nevyhovela.

3. Prvý rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 18/2014-273 z 11. februára 2015, ktorým žalobe čiastočne vyhovel a žalovanú zaviazal zaplatiť sťažovateľom spoločne a nerozdielne náhradu skutočnej škody v sume 21 049,84 eur s príslušenstvom (pozostávajúcej zo zaplatenej kúpnej ceny v sume 20 950,34 eur a nákladov, ktoré sťažovatelia vynaložili v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 239/2010 v sume 99,50 eur), krajský súd uznesením č. k. 6 Co 30/2016-336 z 29. júna 2016 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že v danom prípade absentuje príčinná súvislosť medzi rozhodnutím správy katastra a škodou ako jeden z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za vzniknutú škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Výrok uvedeného rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu vo zvyšnej časti uplatnenej škody a úrokov z omeškania zamietol, nebol napadnutý odvolaním. Krajský súd konštatoval, že rozsudok okresného súdu o určení neplatnosti kúpnej zmluvy má deklaratórny charakter, pričom absolútna neplatnosť tohto právneho úkonu pôsobí *ex lege* od začiatku. Sťažovateľ už šesť mesiacov po uzavretí kúpnej zmluvy disponoval informáciou od pána B., že pravdepodobne došlo k podvodu pri prevode pozemkov, na základe ktorej ako prvý z viacerých poškodených podal trestné oznámenie na sprostredkovateľku. Nepochybne o tom vedela i sťažovateľka, ktorá bola družkou a neskôr manželkou sťažovateľa. V konaní o určení neplatnosti kúpnej zmluvy sťažovatelia svoj postoj nekorigovali s tým, čo im bolo od apríla 2009 zrejmé, t. j. že uzavreli absolútne neplatný právny úkon. Proti sprostredkovateľke nepodnikli žiadne právne kroky. Neiniciovali konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom mohol okresný súd otázku platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy vyriešiť ako otázku predbežnú. Svoju pohľadávku si neuplatnili v konkurznom konaní vyhlásenom na majetok sprostredkovateľky.

4. Okresný súd druhým rozsudkom č. k. 15 C 18/2014-385 z 31. októbra 2016 žalobu (vo zvyšnej časti) zamietol z dôvodu neexistencie príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím správy katastra a škodou. Okresný súd dospel k záveru, že prvotnou skutočnosťou, ktorá viedla k majetkovému

úbytku na strane sťažovateľov, nebolo rozhodnutie správy katastra, ale protiprávne konanie spočívajúce vo falšovaní plnej moci oprávňujúce sprostredkovateľku konať v mene ■ ■ Sťažovatelia zaplatili kúpnu cenu sprostredkovateľke ešte pred rozhodnutím správy katastra na základe obligračných, nie vecných účinkov kúpnej zmluvy, resp. zmluvy o budúcej zmluve, pričom s ■ ako vlastníčkou pozemku vôbec nekonali ani si vo verejne prístupnom registri neoverili, aká fyzická osoba je oprávnená konať za sprostredkovateľku.

5. Na základe odvolania sťažovateľov krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 171/2017 z 29. septembra 2017 uvedený rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, pričom konštatoval, že jeho názor vychádza z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (sp. zn. 6 Cdo 103/2011, sp. zn. 6 MCdo 11/2010 a sp. zn. 3 Cdo 313/2009), ako aj ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 177/08).

6. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktorého prípustnosť videli v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne [§ 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. V tejto súvislosti uviedli, že otázku príčinnej súvislosti medzi namietaným pochybením orgánu štátu pri výkone verejnej moci a škodou je potrebné posudzovať s prihliadnutím na všetky skutkové a právne okolnosti individuálnej právnej veci, avšak aj v tomto smere je žiaduce, aby sa stanovili konkrétne podmienky pri výklade pojmu „príчинná súvislosť“, vo vzťahu ku ktorému rozhodovacia prax dovolacieho súdu nie je jednotná (sp. zn. 7 Cdo 27/2011).

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol ako neprípustné [§ 447 písm. c) CSP], pretože dospel k záveru, že pri riešení nastolenej právnej otázky sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Konštatoval, že v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 CSP z obsahu dovolania možno vyvodit', že nastolená právna otázka tkvie v tom, či nezákonné rozhodnutie správy katastra (o povolení vkladu vlastníctva na základe kúpnej zmluvy) musí byť jediným a výlučným dôvodom vzniku škody (spočívajúcej v zaplatenej kúpnej cene predmetu prevodu) alebo postačí, aby bolo aspoň jednou z príčin, a to príčinou podstatnou. Najvyšší súd po stručnej rekapitulácii právnych záverov rozhodnutí dovolacieho súdu, na ktoré sťažovatelia v dovolaní poukázali (sp. zn. 6 Cdo 103/2011, sp. zn. 6 MCdo 11/2010, sp. zn. 3 Cdo 313/2009 a sp. zn. 7 Cdo 27/2011), konštatoval, že vo výklade príčinnej súvislosti je prax dovolacieho súdu jednotná, a to dlhodobo. Zhodne ustálila, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí ak je iba sprostredkovaný. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevzniká, príčinou škody môže byť len tá skutočnosť, že bez nej by škodný následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, ale musí ísť o príčinu podstatnú. Z hľadiska skutkového bolo zistené, že k majetkovej ujme žalobcov došlo v priamej súvislosti s vyplatením kúpnej ceny na základe dohody o budúcej kúpnej zmluve (preddavok kúpnej ceny) a na základe kúpnej zmluvy. Priamou a bezprostrednou príčinou škody je teda kúpna zmluva, ktorú uzavreli žalobcovia s predávajúcimi (tretími osobami), ktorá bola absolútne neplatná. Nezákonné rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva z tejto kúpnej zmluvy bolo až sekundárne, škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia. Nie je totiž podstatné, kedy došlo k uhradeniu kúpnej ceny, ale z akého dôvodu. V danom prípade to bolo plnenie zo zmluvy ako následok obligračného účinku účinnej zmluvy (§ 47 Občianskeho zákonníka). Vychádzajúc z kontinentálnej teórie o titule a moduse, ktorá našla vyjadrenia v § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, obligračne treba oddeliť záväzkovo právne (obligračné) účinky zmluvy od vecnoprávných (translačných) účinkov vkladu vlastníckeho práva do katastra

nehnutelností. Zmluvou vzniká nadobúdateľovi nárok na prevedenie vlastníckeho práva k predmetu prevodu voči scudzovateľovi a povinnosť zaplatiť predávajúcemu dohodnutú kúpnu cenu. Vlastnícke právo k nehnuteľnej veci sa konštituuje až na základe rozhodnutia katastrálneho úradu o vklade do katastra nehnuteľností.

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] uvádzajú, že po vynaložení všetkého úsilia smerujúceho k bráneniu ich práv prišli nielen o pozemok, ale v konečnom dôsledku aj o zaplatenú kúpnu cenu. Rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania považujú v kontexte skutkového a právneho stavu za nedostatočne odôvodnené a zmätočné, a to nielen vo vzťahu k príčinnej súvislosti, ale aj k samotnej uplatnenej škode. Pri takomto výklade by v dôsledku nezákonných rozhodnutí katastra nikdy neexistovala príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím, ktoré je v každom smere vždy až sekundárnym krokom. Sťažovatelia v celom priebehu konania o náhradu škody tvrdili, že je nevyhnutné zistiť, v čom škoda spočíva, pričom zotrvávali na tom, že škodou je nevyhnutná pohľadávka, ktorú sťažovatelia majú voči sprostredkovateľke, spočívajúca v bezdôvodnom obohatení a súčasne aj v nákladoch, ktoré museli vynaložiť v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy iniciovanom [REDACTED]. V tomto kontexte je tak rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva podstatnou príčinou vzniku škody (tak ako ju sťažovatelia uplatnili), pretože nebyť tohto nezákonného rozhodnutia, škoda by nevznikla, resp. mohla byť eliminovaná. Na podporu svojich argumentov sťažovatelia poukazujú na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 165/2012 z 13. februára 2013 týkajúci sa bezdôvodného obohatenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a ich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 67/2018 z 27. januára 2021 (body 7), ktoré sťažovatelia považujú za nedostatočne odôvodnené a zmätočné, pokiaľ ide o výklad pojmu „príčinná súvislosť“ medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy a škodou (bod 8).

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

10. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil

od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

11. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 199/08).

12. Právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho (I. ÚS 18/2020). Uvedeným nie je dotknutá právomoc ústavného súdu chrániť fyzické osoby alebo právnické osoby pred takými zásahmi do ich základných práv alebo slobôd, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Takýto zásah však ústavný súd v danom prípade nezistil.

13. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody ustanovuje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to tým, že ustanovuje ako predpoklad na náhradu škody (okrem iného) vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené na to príslušným orgánom práve z dôvodu nezákonnosti. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmý (II. ÚS 25/2011). Všeobecný súd musí skúmať všetky podmienky nároku na náhradu škody, ktorý vzniká až po splnení všetkých jeho predpokladov, teda až po tom, ako sa ukázali byť neúčinné iné prostriedky ochrany, resp. kompenzácie majetkovej ujmy na základe iných právnych nárokov (m. m. III. ÚS 361/09). Rovnako ostáva úlohou všeobecných súdov zhodnotiť možnosť existencie mimoriadnych výnimočných okolností prípadu, v dôsledku ktorých nemusí zrušenie právoplatného rozhodnutia súdu nevyhnutne vyplývať z nezákonnej povahy tohto rozhodnutia či z jeho rozporu s objektívnym právom, ale môže byť odôvodnené napríklad spornosťou právnej otázky zásadného

významu vo veci, ktorá doteraz nebola riešená, resp. sa na jej riešenie rôznia kvalifikované názory, pričom žiadny z týchto názorov nemôže byť posúdený ako rozporný s objektívnym právom (rovnako Ústavný súd Českej republiky v náleze č. k. IV. ÚS 1391/09 z 27. decembra 2011). Takýmito výnimočnými okolnosťami sa nepopiera objektívny charakter zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, iba sa vymedzuje rozsah pojmu nezákonné rozhodnutie, ktorého interpretácia je v zmysle uvedených ústavnoprávných limitov zverená všeobecným súdom (m. m. IV. ÚS 159/2012).

14. Ako bolo uvedené, sťažovatelia ústavnou sťažnosťou napadli rozhodnutie najvyššieho súdu vydané v konaní, v ktorom sa proti žalovanej domáhali náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým odmietol ich dovolanie ako neprípustné, pretože dospel k záveru, že pri riešení nastolenej právnej otázky „príčinnej súvislosti“ sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

15. Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zistil, že nie je zjavne neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu nemajúce oporu v Civilnom sporovom poriadku (§ 438 a nasl.). Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

16. Pokiaľ sťažovatelia na podporu svojich argumentov o nedostatočnom odôvodnení a zmätočnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu poukázali na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 165/2012 z 13. februára 2013, ústavný súd konštatuje, že jeho závery nie sú aplikovateľné na prípad sťažovateľov. Citovaný nález ústavného súdu bol publikovaný ako judikát v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 13/2013 a jeho právna veta znie: „V konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora, je exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku. Pokiaľ ide o odmenu súdneho exekútora, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet, a preto môže byť v tomto postavení subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia.“

17. Ústavného prieskumu rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 171/2017 z 29. septembra 2017, v ktorom sa zaoberal splnením, resp. nesplnením zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (bod 5), sa sťažovatelia nedomáhali.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ich práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu

18. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastniť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy

Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

III.3. Záver

19. Medzi uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 67/2018 z 27. januára 2021 a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave detašované pracovisko 23. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu